

[Askjær Jørgensen]

Hr. Wilhjelm forklarer, at det er nødvendigt med store forundersøgelser, og siger, at der kan være tilfælde, hvor adoptivforældrene ikke magter den store opgave, det er at være forældre. Jeg er enig i, at det er en meget stor opgave at være forældre, men jeg har endnu ikke, hverken i den almindelige debat, der foregår, eller i dag hørt nogen, der er gået ind på det spørgsmål, jeg har forsøgt at rejse, nemlig alternativet. Hr. Wilhjelm siger, at i de lande, hvor vi adopterer børn fra, det drejer sig om 90 pct. af adoptivbørnene, frigiver man dem ikke, uden at man ved, at de får det godt, og der er ikke nogen, der kommer på børnehjem derude. Nej, men det er heller ikke velhavende hjem i Korea eller i tilsvarende lande, som hr. Wilhjelm nævnte, der adopterer børn bort, det er jo de steder, hvor man føler, at man ikke kan magte det økonomisk. Det er klart, at når forældre først er i den situation, at de vil adoptere deres børn bort, så har forældrene helt realistisk med sig selv erkendt, at de ikke magter at give børnene det, de kan tilkomme. Derfor ønsker de bortadoption.

Vi ønsker ikke, at nogen skal have ret til at adoptere mod de biologiske forældres ønske, og deri mener vi altså, at der ligger en sikkerhed, der er stor nok, og altid større end den sikkerhed, man kan stille op i forordninger og regler.

Jeg må altså notere, at et stort flertal her i folketinget mener, at mennesker er i stand til at dømme mennesker, at eksperter er i stand til at vurdere, hvornår nogle er egnede til at være forældre, og hvornår nogle ikke er egnede til at være forældre. Jeg er blevet gjort opmærksom på, at det at være adoptivforældre er ikke det samme som at være forældre på almindelig vis, men jeg vil stadig væk vove at påstå, at der ikke findes nogen eksperter, der er i stand til at afgøre noget som helst om, hvornår forældre er i stand til at være forældre.

Jeg vil også vove at påstå, at det samfund, vi lever i, den verden vi lever i, er så omskiftelig, at vi meget vel kan opleve den situation, at selv om eksperterne har sagt, at de to mennesker dér, det ægtepar dér, de er absolut velegnede til at være adoptivforældre, kan der ofte indtræde situationer, påvirkninger udefra, der helt ændrer grundlaget. Vi ser f.eks., hvordan erhvervsvirksomheder, de mindste i hvert fald, helt kastes omkuld. Vi

ser også folk, der tror, at de har siddet i gode stillinger, pludselig blive kastet omkuld, så jeg giver altså ikke en pind for alle disse undersøgelser af disse eksperter.

Jeg sagde i mit første indlæg, at jeg havde afsky for begrebet aborter. Jeg kan godt sige, at jeg faktisk har følt lidt afsky under denne debat også for den store respekt, den underdanighed, der er for eksperterne. Den deles ikke af fremskridtspartiet – tværtimod.

Aase Olesen (RV):

Allerførst vil jeg sige til hr. Askjær Jørgensen, at jeg ikke gav mig ind i nogen debat om, hvorvidt man skulle bruge intelligenskriterier eller ej. Jeg brugte det eksempel, at der meget vel kunne være årsager til, at folk fik en ret kortfattet afvisning af en adoptionsansøgning. Det var ikke sikkert, at det alene var, fordi man ikke havde en god grund. Det kunne være, fordi man havde en grund, som det ville være fuldstændig hensynsløst at bruge over for de pågældende, f.eks. en meget svær, men endnu ikke af vedkommende selv opdaget sygdom.

Jeg vil gerne sige tak til ministeren for løftet om, at vi får en drøftelse med alle implicerede parter, og det skal selvfølgelig også omfatte folk, der har været igennem maskineriet. Det mener jeg ikke kan foregå i retsudvalgets ordinære møder, det må have karakter af en konference. Jeg opfatter det samtidig som et løfte fra ministeren om, at der ikke bliver ændret på noget, før vi har haft denne grundige drøftelse.

Jeg er enig med ministeren i, at der ikke er nogen sikre metoder at frasortere mennesker efter, og jeg sagde også i mit første indlæg, at når vi anerkender, at der skal være generelle krav, så bliver det en diskussion om, hvor vi skal sætte grænsen, for det vil være lige besværligt, uanset hvor vi sætter den. Jo højere vi sætter kravene, jo nærmere kommer vi den situation, hvor der bliver færre børn til rådighed, og så bliver vi nødt til, uanset om man kan lide det eller ej, at diskutere, om vi er nødt til at foretage lodtrækning. Man kan ikke være godkendt til at adoptere i måske 10 år og ikke vide, om man skal være mor i næste måned. Jeg tror virkelig, at hvis man vil lempe meget betydeligt på kravene, så kan man ikke undgå også at tage stilling til dette ubehagelige spørgsmål.